

Akuttnettverkets samling April 2018
Parallell Akutteam tirsdag 11. April

Fra bruker og pårørende perspektivet ved
Borghild Spiten Mathisen og Gunn helen Kristiansen

MEDISINENES PÅVIRKNING OG BIVIRKNINGER

Sist jeg var innlagt fikk jeg 17 piller hver eneste dag. Fem av dem var for sinnslidelsen. Resten var for bivirkninger jeg har pådratt meg gjennom mer enn 20 år som pasient i psykisk helsevern.

Den første gangen jeg var innlagt trengte jeg bare *en* pille. En pille å sove på etter tre våkenetter med en gråtende baby. Tenk om jeg bare hadde fått sove ut og ikke blitt kartlagt og behandlet med mistanke om en sinnslidelse. Jeg var frisk som en fisk inntil to dager før jeg kollapset av tretthet og bekymring . Jeg tror nok jeg kunne vært frisk og i fullt arbeid i dag om jeg bare hadde fått en individuelt tilpasset behandling og ikke en standard pakke utformet for den alvorligste pasientgruppa i psykisk helsevern. Jeg er overbevist om at jeg bare trengte noe å sove på den første gangen.

Fordi symptomene mine var til forveksling lik tidlige tegn på psykose, fikk jeg antipsykotisk medisin, for å *slå sykdommen tilbake*. Jeg var nok ikke helt forankret i virkeligheten, sårbar som jeg var kort tid etter fødselen. Men jeg tålte ikke medisinene. De hadde motsatt effekt på meg. Jeg følte at psykosen fikk næring og blomstret opp. Mine behandlere så ikke den sammenhengen jeg så. De trodde det var sykdommen som utviklet seg og doblet dosen og jeg klarte ikke å formulere en protest fordi medisinene eller psykosen lammet min evne til å snakke. Jeg snøvlet og sjanglet rundt på avdelingen mens jeg forsøkte å spytte pillene ut i blomsterpottene som en taus protest.

De antipsykotiske medisinene fikk det til å brenne som i helvete i hjernen min. Min opplevelse var at medisinene ikke tok knekken på symptomene, men på håpet, viljen og motivasjonen slik at mine muligheter for naturlig tilfriskning ble kraftig redusert. Det er flere enn meg som er kritisk til det nokså ensidige fokuset på medikamentell behandling i psykisk helsevern. For ti år siden gikk alle brukerorganisasjonene sammen om å kreve ett medikamentfritt tilbud.

Troen på medisinenes fortreffelighet står sterkt på fagfeltet. For litt siden sa jeg til to sykepleiere som skulle hjelpe meg å legge dosett at jeg trodde det var medisinene som hadde utløst lidelsen min og at vedlikeholds medisinen bare ga

næring til symptomene. ”Men det tror ikke vi”, svarte de da. Det er det tynneste vitenskapelige grunnlag jeg har hørt i hele mitt liv. De var strenge og myndige da de påsto dette og de ville helst at hjemmesykepleien skulle komme til meg morgen og kveld for å forsikre seg om at jeg tok pillene. Alt i meg stritter i mot en behandlingspraksis som vil frarøve meg min autonomi.

Årsaken til mitt opprinnelige psykiske sammenbrudd var ikke kompleks. Psykologen fant ut av det med det samme, men siden spesialisthelsetjenesten ikke var opptatt av problemløsning, mener jeg de frøs fast situasjonen min med standard medikamentell behandling. Under utredningen fikk jeg lithium som skulle virke *mot* det jeg ble utredet *for*. Har noen som sammenlikning sjekket ut hvordan lithium virker på helt friske og sunne mennesker?

Da jeg sto midt i krisa hadde jeg for lite krefter å mobilisere og ingen hjalp meg med å løse opp i de praktiske problemene som tynget sinnet mitt. Behandlingen besto bare av å teppebombe hjernen min med antipsykotiske medisiner. Fordi jeg ble holdt adskilt fra babyen min ble mitt opphold på akuttavdelingen en enda mer traumatisk erfaring enn selve årsaken til det opprinnelige problemet. På tross av alle ressursene jeg hadde, eller kanskje på grunn av alle ressursene jeg hadde, ble jeg etter hvert svingdørspasient. I stede for å behandle meg frisk, ble jeg behandlet inn i en kronisk psykisk lidelse.

Hele saken kan du lese på www.erfaringskompetanse.no

<http://www.erfaringskompetanse.no/nyheter/uforsvarlig-barselomsorg/>